

Sygn. akt I CSK 1877/22

POSTANOWIENIE

Dnia 15 czerwca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z wniosku T. spółki akcyjnej w K.

z udziałem M. S., M. K. i M. S.

o stwierdzenie zasiedzenia służebności przesyłu,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 15 czerwca 2022 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestników

od postanowienia Sądu Okręgowego w Ś.

z dnia 23 września 2021 r., sygn. akt II Ca (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od uczestników postępowania solidarnie na rzecz
wnioskodawcy 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu
kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną uczestników M. S., M. K. i M. S. od postanowienia Sądu Okręgowego w Ś. z dnia 23 września 2021 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania

przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparli na przesłankach uregulowanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 3 i 4 k.p.c. Przesłanki te nie zostały spełnione.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), a więc zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m. in. postanowienie SN z dnia 10 maja 2001 r., sygn. akt II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11). Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji.

Uzasadnienie wniosku skarżących o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania sprowadza się do zasygnalizowania pięciu wątpliwości prawnych, które ich zdaniem wymagałyby rozstrzygnięcia Sądu Najwyższego. Brak jest natomiast wyводу jurydycznego, którym skarżący uzasadniliby możliwość występowania odmiennych ocen tych problemów prawnych.

Nie zachodzi również podnoszona przez skarżących nieważność postępowania. Badanie w postępowaniu kasacyjnym nieważności postępowania

przed sądem pierwszej instancji ma charakter pośredni i jest możliwe, gdy skarżący zarzuci sądowi drugiej instancji naruszenie art. 386 § 2 k.p.c. przez nieuwzględnienie nieważności postępowania przed sądem pierwszej instancji (wyrok SN z dnia 1 marca 2018 r., sygn. akt III UK 35/17, wraz z orzecnictwem powołanym w jego uzasadnieniu, www.sn.pl). Nieważność postępowania występuje wtedy, gdy strona postępowania, wbrew swej woli, zostaje faktycznie pozbawiona możliwości działania w postępowaniu lub jego istotnej części (postanowienie SN z dnia 28 maja 2021 r., sygn. akt III CSK 84/21). Wybór uczestniczenia w innych aktywnościach niż na rozprawie uzależniony był jedynie od skarżącej. Skarżąca wprawdzie wskazała na okoliczności od niej niezależne, ale ich nie wykazała, ponadto była reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika, również substytucyjnego i zastępowanego przez aplikanta, a nie zgłoszono kolejnych wniosków dowodowych na rozprawie, o której wspominają skarżący.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni (por. m. in. postanowienia SN z dnia 8 marca 2002 r., sygn. akt I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100, z dnia 10 stycznia 2003 r., sygn. akt V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49).

W tym przypadku skarżący również nie wykazali zasadności wniosku. Argumentacja przedstawiona przez skarżących nie przekonuje, że doszło w niniejszej sprawie do rażącego naruszenia prawa, skutkującego oczywistym uzasadnieniem skargi w ustalonym stanie faktycznym przez Sąd drugiej instancji. Wręcz przeciwnie, lakoniczne twierdzenia skarżących zawarte w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazują na jej oczywistą bezzasadność. W szczególności, ustawodawca wyraźnie uregulował w art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c., że sąd może – więc nie musi – zawiesić postępowanie z urzędu, jeżeli rozstrzygnięcie sprawy zależy od wyniku innego toczącego się postępowania – jak wprost wynika z treści przepisu – cywilnego, a nie jakiegokolwiek innego (na temat fakultatywności zawieszenia postępowania zob. wyrok SN z dnia 17 maja 2017 r., sygn. akt V CSK 494/16, na temat postępowania wszczętego przed Trybunałem

Konstytucyjnym, które nie jest postępowaniem cywilnym zob. postanowienie SN z dnia 14 lipca 2010 r., sygn. akt V CZ 51/10, obydwie dostępne pod adresem www.sn.pl). Ponadto ocena mogąca być wyrażoną w sprawie o sygn. akt SK 18/18 nie musi w oczywisty sposób wpływać na wynik postępowania, czego zresztą skarżący nie wykazali.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 3 k.p.c.